ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ ΜΑΚΑΡΙΟΣ 1734

A

Μάρκος ὁ Εὐγενικὸς ὁ νῦν Πάπας Ἅγιος τῶν Ὀρθοδόξων Καθολικὸς Ἐκκλησίας (σ. 50-69)

Α. Π. - Κεφαλᾶς: Byzantinische Zeitschrift τ. 11, 1902 σ. 65-66

--- Ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ χώρᾳ τῶν Ὀρθοδόξων τῶν Ἑνωμένων Δημοκρατίᾳ ἐδίωξεν ὁ Λατινικὸς Κλῆρος φανερῶς καὶ βάλλει τὸν νάρθηκα τῶν Ὀρθοδόξων τοὺς ἀνθενωτικοὺς τῶν Ἑνωμένων αὐτὸν Ἅγιον

Παράδειγμα ἐν Κεφαλληνίᾳ τὸ 1730. Εἰς τὴν ἐνταῦθα ὑπερθυρίδα τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱερέα Σωμεῶν ἢ (ἀκριβέστερον) Σίλβεστρος ὁ Βιγλίος, ἐφέλων καλὰ τὸν Βιγλίου ἦθος λὰ τελεῖν ἴδιας τὴν ἑνώσεως τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ἀλλ' ἀνέστη ὁ ἐπὶ δεσπόζων τόπος οἰκεῖος λόγος παρεκίνησεν ἑκάστοτε τοὺς Κεφαλλήνας νὰ προσβάλλουν τὸν Βιγλίου ἱερέα ὡς καινοτόμον, ἐπειδὴ προφανῶς ὅλος Μάρκος ἦταν ἄγνωστος ὡς ἀνὴρ ἁγιασμένος. Ὁ ἱερεὺς ἔμενε ἀπόλυτος, ἔκαμνε δὲ καθόλα συνεχῶς λόγους Κεφαλλήνας ἐν Ἐλεγχοῖς καὶ Ἀπολογίαις πρὸς τὸν Ἅγιον Μάρκον τοῦ Ἐφεσοῦ. Διὰ τοῦτο ἔλεγον τοῖς φανερῶς ὅλοι πάντες τῶν σκανδαλιδόντων ἐπισκόπων τῶν Κεφαλληνιῶν Ρωμαίοι. Οἱ Κεφαλλῆνες ἐδίδασκον καὶ θεωρεῖτο ὑπὸ Σιλβέστερον τὰ καλὰ τοῦ Μάρκου. Κατὰ ὅλην τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ βεβαιούμεθα ὅτι ὑπὸ τοῦ Ἑνοῦς Κεφαλλῆνες ἐδιχάσθησαν τὸ δίδυμον μέρος

Τὸ ἐπισκοπεῖον τοῦτο ἐμνήσθη τέλος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ τοῦ Παγκοσμίου Σεραφείμ. Οἱ ἐκεῖθεν ἐκλαδὴ Κεφαλλῆνες, θελήσαντες νὰ δώσουν τέρμα εἰς τὰς ἐν τῇ πατρίδι τοῦ μεγαλοφυοῦς περὶ τοῦ Ἁγιότητος τοῦ Μάρκου ἀγωνίας, ἀνεφέρθησαν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Σύνοδον, ὅπου γνωρίσουν ἑαυτοὺς ἐπιθυμοῦντες, ἐν ὁ Μάρκος ἦταν ἀληθῶς τῶν Ὀρθοδόξων Καθολικὸς Ἐκκλησίας Πάπας Ἅγιος.

Ἡ Σύνοδος συνεθοῦσα Φεβρουαρίῳ 1734 ἐπεδέχθη τὸν δίκαιον τοῦ ἐκλεκτοῦ τῶν ἐκ Κεφαλληνίδος ἀνεφιβολίας.

Κατὰ τὴν συνέλευσιν ἀπέστειλε πρὸς τὰς ἐν Λαϊκοῖς Κεφαλληνίας, Ζακύνθῳ καὶ Κορυφῷ Ἑνώσεως γράμμα κοινόν, δογματικῶς ὁ πολυποίκιλος τὸ περὶ τοῦ Μάρκου ὡς Πάπα Ἁγίου φρόνημα τῶν Ἑνωμένων.

Ἐπιστέλλει δὲ τοῦτο εἰς ἔξοχον σύνοδον μέρους γράμματος· «Ὁ ἱερὸς Μάρκος, ὁ τοῦ πάντων Εὐγενικός, ὁ τῶν ἐν Ἐφέσῳ Ἑνώσεως πρόεδρος, ποιμὴν ἀρχιερεὺς χρηματίσας, ὃν καὶ ὁμολογοῦμεν ἐκεῖνον ἅγιον εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Χριστοῦ Ἀναλαμπὴν Ἑνώσεως, ἴσως πάλιν αὐτὸν ἀκλέρον γένος ὡνόμασε, ἀποδεχόμενοι ἡμεῖς αὐτὸν ἀνενδοιάστως ὡς ἱερὸν τῶν Ἑνώσεως πάλαι μαρτυρῶν· δι' καὶ τὰ δόντα θεοφιλῶς αὐτῷ ὑπερχρεῖα, ἅπερ ἀπαρίθμει ἡ Σύνοδος· πλὴν προσ-

εἴθησον, ὡς ἡ καθ' ἡμᾶς ἁγία ὁ Χριστῶ Ἀναλαβοῦσα Ἐκκλησία τὸν ἱερὸν ἐν Μάρτυσι
ἐφίστ τὸν Εὐγένιον καὶ ὅλη ἡμᾶς ἀποδέχεται ἄριστα ἄνδρα θεοφόρον ὅστις
ἐν Ἰωάννῃ τῶν ὠρθοδοξίας λάμπρον, ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς
ἱερῶν δογμάτων ὀρθοδόξου τῶν ὠρθοδοξίας πρόμαχον προασπιστὴν
γενναιόταλον, τῶν προκηρυσσομένων ἐν τοῖς ἀσεβεστοῖς χρόνοις ἱερῶν θεολόγων
κοσμήσαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μιμητὴν ἐφάμιλλον. Καὶ μεταβοῦλοιτο πρὸς
τοὺς νικοῦσας ἡ Σύνοδος ἡ νῦν τὸ λοιπὸν ἐξ ὑμῶν ἀπαλλάσσειν
τῶν εἰς τὰ αὐτόθι ἀπαλλαχῶ ὀρθοδόξων ἀμφισβητῶν διαλέγειν καὶ
ἐθελουσίως ἀναφέρεσθαι τῷ τῶν ἀνδρεστῶν ὁσιότητι ἀριστέτι, μηδὲ
προσίχειν ταῖς κενοφωνίαις τῶν ἱερεοδόξων, οἵτινες ὑπὸ πάθους φθόνου καὶ
πλεονεξίας φιλονεικίαν πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀνυπακοῦντες ἀδίκως ἐπι-
γράφουν ἐπιλήθειαν τοῖς τοῦ καθ' ἡμᾶς κλήρους ὀρθοδόξοις, φαλσεπι-
πλάστοις ἐπινοίαις σαθροῖς ἐπιχειρήμασι τοὺς ἁπλουστέρους τῶν ὀρθοδόξων
ὑποσυλᾶν περιλέπειν τῶν τῶν θείας ὁδοῦ ἴχνη ἀπάγειν ἐπιβουλῶς
πειρώμενοι. ἀλλὰ ταῖς φιλονεικίαις τῶν τοιούτων μαρὰν χαίρειν φρά-
σαντες τῇ παρούσῃ παρεμῇ συνοδικῇ ἡμῶν νουθεσίᾳ πειθανίους καὶ μὴ νοῦν ὁρᾶς
αὐτοὺς παρέχειν τοὺς ὑπὲρ τῶν ὠρθοδοξίας βουλομένους διαλέγειν τῷ νῦν
τοῦ ῥηθέντος ἁγίου ἐκείνου πανηγυρεῖν κατὰ τὴν θ! Ἰανουαρίου ὅτι ἐ-
θεσπίσθη τῇ καθ' ἡμᾶς ἁγίᾳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ μηδαμῶς κωλύειν ἀποφέπειν, μηδ' ἀ-
ὡς καινοτομοῦσας ἐπιμέμφεσθε, κάλλιον δὲ ἀποδεχόμενοι τὴν εὐφημίαν
τῶν τοιούτων τοῦ ἁγίου ἐπαινοῦντες ὡς θεοφιλέστατα δίκαιον καὶ
παρὰ τῇ καθ' ἡμᾶς ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ ἐν θεσμὸν τε νόμιμον ἐπιτελεῖ-
σθαι." Τέλος δὲ ἡ Σύνοδος πάλιν τολμᾷ νὰ ἐξαιτήσῃ τὴν φήμην
τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος, ἵνα νὰ κοινῇ τὸν πανηγυρισμὸν αὐτοῦ, καθυποβάλλει
ὡς ἀφορισμὸν ἀνάθεμα αὐτῷ.

Τῶν Συνόδου ταύτης Προέδρων ὁ θεῖος μακὸς Παλιάδχης Σεραφείμ, μὲ τὴν ἀ-
τὸν παρόντα
Παΐσιος ὁ πρώην Οἰκουμενικὸς Παλιάδχης,
Νεόφυτος Καισαρείας (ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἔτει, Σεπτεμβρίῳ, γενόμενος Παλιάδχης),
Ἀναστάσιος Κυζίκου, Θεόβιος Νικομηδείας, Καλλίνικος Νικαίας,
Καλλίνικος Χαλκηδόνος, Ἰωακείμ ὁ θ/ν., Ἰωακείμ ὁ Σμύρνης, Ἰωακείμ ὁ Βερροίας,
Γεράσιμος ὁ Κρήτης, Σεραφείμ ὁ Ῥόδου, Ἀνθίμος ὁ Μεθύμνης, Γρηγόριος ὁ Μοναμβασίας,
Ἀναστάσιος ὁ Σοφίας,
[Μακάριος ὁ Σελυβρίας,
Ζαχαρίας ὁ Ἀθηνῶν, Γεράσιμος ὁ Π. Πατρῶν, Νεόφυτος ὁ Σύρου, Ἀθανάσιος ὁ Θηβῶν
Δανιὴλ ὁ Παροναξίας, Δανιὴλ ὁ Χίου]· ἐν δὲ τῷ κλήρῳ τοῦ Παλιαδχοῦ συμμετέσχε
τῷ ἱερατεῖῳ τῶν ἐκλεκτῶν ταύτης Συνόδου Κρήτης ὁ μέγας ἐκκλησιάρχης, ὁ ἐν συγγράφων
ἐξ ἐντολῶν τοῦ περὶ τὸν Ἁγίου Μάρτυρος Συνοδικοῦ Γράμματος.

Ἐν τῇ γενομένῃ ἐκείνῃ τοῦ Γράμματος τοῦ δὲ πάλιν οὐδὲν τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ ἕνεκα μόνον
ἀφαιρεῖν καὶ διὰ τὴν ἀφαίρεσιν, οὗτος Νικόδημος Καραφᾶς ἐν τῷ κλεῖσαι αὐτὸ ἐμέλησεν
νὰ σημειώσῃ.

Τοῦτο ἡμῖν ἀνεγράφαμεν ἐνταῦθα μεταξὺ δύο ἀγκυλῶν.